

Slovanoviny

2017-2018

1. vydání

„Nemilovat knihy znamená nemilovat moudrost.

Nemilovat moudrost však znamená stát se hlupákem.“

Jan Ámos Komenský

A máme tu podzim ...

Školní rok 2017-2018

Školní redakce žáků pod vedením p. uč. Kateřiny Mládkové

„Myslím, tudíž jsem“

René Descartes

„Globální problémy“

a nejen to.

Autoři a jejich díla

1. Skutečný přízrak
2. Globální problémy lidstva
3. Láska nezná meze
4. Sladké nicnedělání
5. Svět křížem krážem
6. Francois Villon ve škole
7. Tak jak všechno začíná i jednou končí

Zábava

1. Projektový den
2. Vtipy

ZŠ Slovan

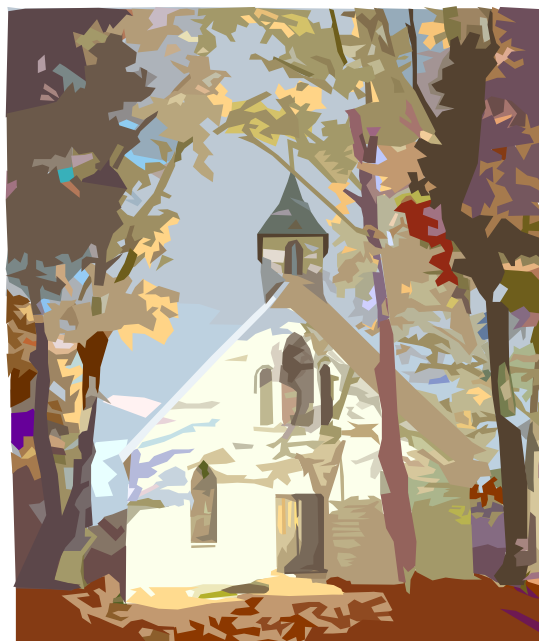
Zeyerova 3354
767 01 Kroměříž

Problémy už nejsou jen ty, které vidíme.

Facebook

Skutečný přízrak

Je to dosti starý příběh ani má prababička si není jistá, co všechno je na něm pravdivého a co si lidé přidali či domysleli. Byl o duchovi, démonovi, přízraku, měl spoustu jmen. Málokdo si dovolil domýšlet, kdy se objevily první případy. Nejčastěji příšera posedla zaneprázdněné, smutné nebo nějakým způsobem odlišné lidi. Na začátku byste nic nepoznali. Nenapadlo by vás, že někomu ve vašem okolí se povede špatně. Pokud jste posedlému člověku nevěnovali pozornost, začínal se uzavírat do sebe, neměl potřebu vám říkat své názory, ať už byli sebedůležitější. Sdílel své pocity jen se svým démonem. Osamělost, smutek, radost, překvapení. Jako kdyby zůstal posledním žijícím člověkem. Byl schopen ovládnout i více lidí najednou.

Přiznejme si, že většina z nás to zvládá i bez démonů. Nepotřebujeme spřízněnou duši, abychom jí mohli popsat náš den. Pokud jste si přítomnost ducha uvědomili a vaši přátelé vám podali pomocnou ruku, dokázali jste se ho rychle zbavit. Myslím, že většina vývojářů sociálních sítí se tímto příběhem inspirovala ke svým velkolepým projektům. **Facebook je přesně jako tento přízrak. Jen není smyšlený.**

Olga Gromesová 9. A

Globální problémy lidstva

Jen rychle shrnu, co píši, nesnažím se působit vysílen a znechucen, to ne, jsme rád za to, jak žiji, jen chci ukázat všem, co je špatně, však se obávám odkopnutí ze všech stran, poněvadž v dnešní době není jednoduché být sám sebou.

Dvacáté první století a jak jsme skončili. Jsme zpátky tam, kde jsme začínali. Honíme se za něčím, co už bylo dávno vyvinuto. Sedíme jako naši předci u nástěnných maleb. Jen s tím rozdílem, že dnešní malby jsou živé. Náš rodný jazyk zaniká, několik set let vyvíjení lidské rasy se proměnilo v obyčejný důvod k pláči. Jan Ámos Komenský a dalších spousta umělců bojovali za sílu národa a jazyka, jako by svůj život strávili v omylu. Velikáni si mysleli, že v budoucnosti budou lidé chytrí a vzdělaní, bohužel opak je pravdou. Určitě by si nikdy nedokázali představit, že jeden z největších objevů druhého tisíciletí bude toaleta, která si s vámi umí povídat. Je smutné, když snaha přejde k ozvěně. Nese se dále, ale málokdy něco zanechá. Nejhorší na tom všem je fakt, že nemoci nejsou tím, co nás trápí, trápíme se sami, neumíme sdělit své problémy rodině, přátelům či je jen tak vykřiknout. Není jednoduché být uzavřený a spousta lidí tituluje ostatní přízviskem asociál. To je ono, problém, jaký? Všichni si připadají jako stvořitelé světa, všichni mají přece právo říci svůj názor. Ano, nikoliv však soudit druhé, nikdo z nás se nenarodil jako Bůh, nikdo tak ani nezemře. Člověk, v němž je touha po změně a úspěchu, zahyne dřív, než se narodí, nemá-li sílu odkopnout všechny

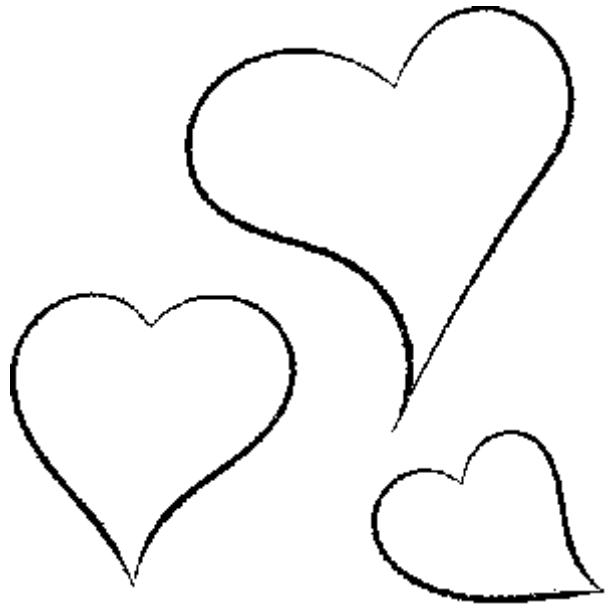
ty názory ve smyslu „to nezvládneš, jsi slabý“. Nikdo z dnešních miliardářů není jako my. Všichni jsou něčím postižení. Dítě, které tráví hodiny za mobilním přístrojem, není dítě, kdyby totiž bylo, hraje si s přáteli, válí se v bahně nebo jezdí na bruslích. Potom by si třeba i vážilo zkušeností, které dostane ve škole. Jak otravné je být ve škole? Přesně tak moc, jak si to přejeme. V některých zemích děti chodí kilometry za vzděláním, dokonce tráví i doma hodiny s učebnicemi, přitom bychom si měli uvědomit, že ani přehnané vzdělání v útlém věku není dobře, avšak ani trávení hodiny za počítačem, sledováním YouTube nepatří mezi správné odpovědi.

Když pozoruji, jak lidé mrhají příležitostmi, chýlím se k pláči. Spousta z nás má myšlenku, dělají to ostatní, tak proč ne já. Nenarodili jsme se pro to, abychom byli všichni stejní, někdo z nás má chuť měnit svět, pomozme takovým lidem, snažme se být sami sebou a nebýt jako všichni ostatní. Vždyť žijeme právě pro to. Přestaňme se hnát za kvantitou a pojďme raději za kvalitou, nesudme lidi jen podle toho, že mají peníze, pamatujte si, peníze nekazí charakter, jen ho odhalí. Člověk není špatný jen proto, že nechodí ve značkovém oblečení. Pohybují se v okruhu lidí s milióny, nikdo z nich nemá šatník plný drahých kousků z vitríny, Ferrari, dobře, teď nepíší pravdu, mají hodinky od světoznámých značek a drahé auto, ale sami mi kolikrát řeknou, ano mám peníze, ale drahé auto mě neuspokojí. Proč? Pro mě to auto je jako auto, ne jako šperk. Poslední souvětí pochopíte, až sami budete v pozici, kdy si koupíte, co chcete. Nejdůležitější nejsou peníze a sláva, nedá se bez nich žít, ale ani s nimi se nedá žít.

Tomáš Ivánek 9. A

Láska nezná meze

Lány lidí, kteří neznají krásy života a tráví tak drahocenný čas, děláním zbytečných věcí. Všichni nejsou stejní, tak jako není všechno zlato, co se třpytí. Nejsou ani všichni lidé jako lidé. Má myšlenka zatím nedává smysl. To ani není mým úmyslem. Snažím se vám říci, příběh člověka, který hledal lásku tisíce kilometrů daleko, a trvalo mu to celých osmdesát čtyři let. Životním cílem živého stvoření by nemělo být dosáhnout úspěchu, poněvadž úspěch nikdy nekončí. A je jen na nás jestli chceme žít, či živořit. Pointou, která vnese světlo do příběhu je muž. Proč zrovna on? Mnohokrát spadl z výšky na dno a zase vstal. Byl chudý i bohatý, málem umřel a zase se narodil. Ztratil se a našel se. A teď, když je starý jako lesní dub, si našel lásku. I přestože zda ho ta osoba bude vůbec mít ráda. Tento člověk mě ani nezná a daroval mi něco, pro co celý život dřel. Trpěl, ale pomáhá druhým. Snaží se jít dál a užívá si život, i když umírá. Musíme si uvědomit, že všichni umíráme a nikdo neví, jak se nám život rozvine.

Prázdniny utekly jako voda

Sladké nic nedělání

Dolce far niente

Lidé si představují prázdniny jako čas nicnedělání. Já však ne. Pořád bych se projížděla s kamarádkami lesem na koňském hřbetu, cestovala bych, plavala v moři obklopena rybkami a polehávala na pláži. Letošní prázdniny mi splnily všechna přání. S rodinou a přáteli jsme si užili festival Colours of Ostrava, který měl letos program nabitý úžasnými interprety, přednáškami, zajímavými aktivitami, či občerstvením. Jeden den nás sice zastihla bouřka se silným deštěm, to však nikoho neodradilo.

Bylo krásné počasí a věřím, že se zúčastním i příští rok. Zastávku jsme si udělali i v Kutné Hoře. Navštívili jsme spoustu okouzlujících míst, hlavně v Chorvatsku. Jeli jsme až na samý konec bývalého státu Jugoslávie, do města Omiš. Toto staré pirátské město nás uchvátilo svými uzoučkými uličkami, připomínající Itálii.

Adéla Kolaříková 9. A

Svět křížem krážem

Těšila jsem se na oddychové prázdniny, ale opět mi nebylo přáno. S rodiči jsem procestovala další stát, Španělsko. Kromě ležení a opalování se na písčité pláži a koupání se v průzračném moři jsme jezdili i na výlety. Jeli jsme se podívat do města Palma de Mallorca, šli jsme se projít do vesničky Valdemossa. Kde jsme ochutnali tradiční buchty posypané cukrem, vychlazené mandlové mléko nebo sladké likéry. Hned po příletu jsem zase odcestovala na tábor a zde jsme strávili klidný týden v lesích. Měli jsme i piknik na rozkvetlé louce, nechyběla ani stezka odvahy či pyžamová párty.

Nejúžasnější pocit mám z nových přátel, které jsem zde získala. A pak přišla na řadu dovolená v Americe. V Americe se podle mne nachází jedno z nejúchvatnějších akvárií, ani jejich zoo není k zahzení. Oslavili jsme tetiny narozeniny a zavítali jsme do Cincinnati podívat se na tenisové hvězdy. Přestože jsem proletěla půl světa, strávila čas v lese, chtěla jsem zpět do školy za přáteli. A začátek deváté třídy je tady!

Natalie Marvalová 9. A

Francis Villon ve škole

Škola už je zpět,

dostanu za pět.

Zeměpis mám jednou týdně,

už to vidím pěkně bídne.

Matika mě nebaví,

tahle hodina mě vždy unaví.

Tělocvik má každý rád,

jen já zase cítím pád.

Fyzika nás všechny nudí,

motory nás však budí.

Nechci další hodiny,

ať jsou zase prázdniny!

Sára Salvetová 9. A

Tak jak všechno začíná i jednou končí.

Co se děje? Zvonek zvoní!

Děti běží po schodech.

Tábor, moře, procházky,
teď není čas na pomlázky.

Každý školák přece ví,
že posledního června
zvonek naposledy zazvoní!

A začnou dny plné volna.

Vendula Milotová 9. A

Projektový den

Každý rok se v rámci týdne evropských jazyků koná projektový den. Šesté až deváté třídy mají přiděleny státy, o kterých se v tento den dozvědí spoustu nových věcí. Jako vždy měli deváté třídy na programu dne Polsko a svou kreativitu mohli předvést na panelech s tematikou Osvětim – svědomí lidstva.

Zábava

Pepíčkoví se nechce do školy a telefonuje panu učiteli:

„Prosím, omluvte mého syna Josefa, je nemocný.“

„A kdo je u telefonu?“ ptá se učitel.

„Můj tatínek.“

„Kam půjdeš, Milane, až vyjdeš ze školy?“

„Na autobus.“

Přijde Pepíček ze školy a říká: „Mami, dnes jsem se jediný z celé třídy přihlásil!“ „No to je pěkné,“ říká maminka, „a na co se paní učitelka ptala?“

„Kdo rozbil okno na chodbě.“

Ptá se paní učitelka Pepíčka: „Znáš nějakého savce, který nemá zuby?“

A Pepíček odpoví: „Můj děda.“